

РЕШЕНИЕ

№ 7842

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 28.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2363** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. К./S. С./, [дата на раждане], ЛЧН [ЕГН], с неустановено гражданство, представил се пред ДАБ с имена М. Т., гражданин на А./, с настоящ адрес СДВНЧ-С., кв. Б., чрез адв. С. М. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед №5364з- 509/14.02.2024г. на директора на Дирекция „Миграция“.

С обжалваната в настоящето производство заповед, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ е разпоредено принудителното настаняване в СДВНЧ на С. К./S. С./, с неустановено гражданство, считано от 15.02.2024г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, но не повече от 6 месеца.

В жалбата твърди, че заповедта е незаконосъобразна т.к. не са обсъдени алтернативи на задържането на жалбоподателят съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ. Твърди се също, че е нарушен и материалният закон досежно предпоставките за издаване на акта т.к. заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ е издадена без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за издаването ѝ, като оспорваният акт също не съответства на целта на закона. Сочи се практика на СЕС, като се цитират

отделни точки от Решение от 5 юни 2014г. по Дело С146/14 РПУ М..Иска се отмяна на заповедта,като незаконосъобразна и незабавно освобождаване на чужденеца от СДВНЧ – С..

Ответникът – Директор на Дирекция "Миграция"-МВР,чрез юрисконсулт Ч.,прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град,след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства,приема за установено от фактическа страна следното:

С. К. е подал молба за международна закрила в Република България на 12.04.2023г. и е регистриран в ДАБ при МС –РПЦ-с.Пъстрогор ,като М. Т., [дата на раждане] ,гражданин на А.,ЛНЧ [ЕГН].

С Решение № УПП247/12. 04. 2023 г. на интервюиращ орган към ДАБ при МС молбата му за предоставяне на статут е отхвърлена като явно неоснователна. Решението е влязло в сила.

Със Заповед № 5396ПАМ – 12/28.03.2023г. на Началник на ГПУ – [населено място] на чужденеца е наложена ПАМ – „Връщане до страна на произход, страната на транзитно преминаване –Р.Гърция“. Заповедта е влязла в сила.

На основание чл. 8, ал. 1 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи дейности по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, на 13.02.2024г. българските власти са ,уведомени ще бъде извършен трансфер от Р.Румъния към Република България на М. Т.,роден на 21. 08. 1984г.,гражданин на А..

Въз основа на докладната записка е направено предложение с рег. № 5364р– 4622 от 14.02.2024 г. от Началник отдел П. при Дирекция „Миграция“ МВР до директора на Дирекция „Миграция“ МВР за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ.Предложението е мотивирано с обстоятелството, че след освобождаване от СДВНЧ при предходно настаняване,чужденецът е напуснал страната,върнат обратно от Р.Румъния по реда на Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи,осъществяващи дейности по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак. Същият не се е завърнал в страната по произход, а се е отклонил от изпълнение на заповедта за налагане на принудителна административна мярка по ЗЧРБ – „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване Р.Гърция“. Декларира различна от първоначалната самоличност, представя се с други имена и държава на произход.

Издадена е процесната Заповед №5364з–509/14.02.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ МВР.С която чужденеца е настанен принудително в СДВНЧ,представил се като С. К./S. С./, [дата на раждане] ,Л.,с неустановено гражданство./представил се пред ДАБ с имена М. Т.,гражданин на А./От справка по протокол от 14.02.2024г. л./20/ е видно,че настаняването на чужденеца в СДВНЧ е

било за периода и от 28.03.2023 г. до 10.04.2023г. и от 15.02.2024 г. до настоящия момент.

По делото съгласно разпореждане на съдът е представена копие от административната преписка по отношение на лицето М. Т..Същата е приета с протоколно определение на съдът от 28.05.2024г. като доказателство по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Заповедта е връчена на 15.02.2024 г., жалбата е подадена на 29.02.2024г., в преклузивния 14 - дневен срок.

Заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно чл.44,ал.8 ЗЧРБ, в предписаната от закона форма. Не се установява наличието на съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че жалбоподател и адресат на заповедта е С. К./S. С./, [дата на раждане] „ЛЧН [ЕГН], с неустановено гражданство./представил се пред ДАБ с имена М. Т., гражданин на А./Касае се за едно и също лице, представяващо се с различни самоличности, но безусловно идентифицирано по Л. и находящите се в преписката документи за самоличност./Самият жалбоподател се представя с различни имена пред административния орган, с което укрива действителната си самоличност и затруднява налагането и изпълнението на ПАМ спрямо него. Представянето с различни имена не води до нищожност на административния акт, а е обстоятелство, което следва да се тълкува като отказ за съдействие на компетентните органи по смисъла на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ и потвърждаване на първоначалния извод за „опасност от укриване“, доколкото вече веднъж чужденецът е напуснал страната и се е отклонил от изпълнението на ПАМ „Връщане до страна по произход, страната на транзитно преминаване или трета страна“.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, тъй като съдържа изводи за настаняването в СДВНЧ и законовото основание за нейното издаване.

Правилно е приложен и материалния закон.

Съгласно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, директорът на Дирекция „Миграция“, МВР е оправомощен да издаде заповед за принудителното настаняване в СДВНЧ за срок не по - дълъг от 12 допълнителни месеца, по изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на

необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по чл.44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Данните по делото навеждат към обоснованото предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Незаконното преминаване на границата, липсата на документи и средства за издръжка, както и на близки в страната, мотивират извод за основателна вероятност за укриване на чужденеца, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ.

Видно от съдържанието на обжалваната заповед същата е мотивирана първо, с наложена принудителна административна мярка „принудително отвеждане до границата“. Т.е. налице е процедура за връщане по смисъла на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО на чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ, по смисъла на българския закон. Поради липсата на документи и средства за пътуването то не може да се осъществи незабавно, а следва да бъде подготвено от компетентните власти. Следователно въведената от европейската норма и визирана в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ специална цел за задържане на гражданина на третата страна е безспорно установена. Второ, органът мотивирал акта си с опасност жалбоподателят да се опита да осуети изпълнението на заповедта, изискване, което също е визирано и в националната, и в европейската норми. В конкретния случай, цялостното поведение на жалбоподателя - влизането в страната не по установения ред, липсата на документ за самоличност или на какъвто и да било удостоверителен документ, липса на адрес на пребиваване в страната, действително в своята съвкупност представляват факти, които създават основателно съмнение за опасност от укриване по смисъла на §1, т. 4в от ЗЧРБ.

Настоящият състав намира за обоснован и законосъобразен изводът на административния орган за наличие на основателни опасения да се предполага, че жалбоподателят може да се укрие или да възпрепятства изпълнението на заповедта за принудително отвеждане до границата, по следните съображения: същият е влязъл в страната не по установения ред, а фактът, че е с неустановена самоличност безспорно затруднява идентификацията му от компетентните органи, същият няма установено местоживееие в страната, няма социална среда, на чиято помощ да разчита, както и средства за издръжка. С оглед на това други, по-леки принудителни мерки като редовно явяване пред властите, внасяне на подходяща парична гаранция или друга мярка от подобен род действително биха били неефективни най-малкото поради невъзможност да бъдат изпълнени. А това означава в неприемлива степен да се постави под съмнение възможността за изпълнение на постановеното извеждане, т.е. на ефективното завръщане на незаконно пребиваващия гражданин на трета страна.

Относно цитираното на СЕС [решение на съда на Европейския съюз от 5 юни 2014 г., М., С-146/14P](#), ЕУ: С: 2014: 1320. От приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не могат да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в [чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ](#), тъй като на първо място цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в оспорения акт. Преминал

е незаконно българската граница и е върнат от Р.Румъния по реда на Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи,осъществяващи дейности по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак. Съгласно разпоредбата на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки.Поради което жалбата срещу заповедта следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Относно разноските:

С определение от 15.03.2024г. жалбоподателя е освободен от заплащане на държавна такса и разноски, на основание чл. 83, ал. 2 от ГПК, поради което юрисконсултско възнаграждение не се дължи.

Воден от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 34–ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалба на С. К./S. С./, [дата на раждане] ,Л.,с неустановено гражданство,/представил се пред ДАБ с имена М. Т.,гражданин на А./,с настоящ адрес СДВНЧ-С.,срещу Заповед №5364з-509/14. 02.2024г. на директора на Дирекция „Миграция“,с която принудителното е настанен в СДВНЧ,считано от 14.02.2024г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ,но не повече от 6 месеца.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

съдия: